

Η αστρονομική σχέση των πυραμίδων

Ιωάννης Βέργος,
Φυσικός

Εταιρεία Αστρονομίας και Διαστήματος Βόλου

Είναι γνωστό ότι πολλοί αρχαίοι πολιτισμοί όπως οι Κέλτες, ή οι Μάγιας έδιναν ιδιαίτερη έμφαση στην αστρονομική συσχέτιση των σημαντικών οικοδομημάτων τους με συνηθέστερη αυτή του προσανατολισμού στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Πολλοί απ' αυτούς διέθεταν μάλιστα σημαντικές γνώσεις Αστρονομίας (πρόγνωση εκλείψεων κλπ.). Σχετικά πρόσφατες μελέτες και θεωρίες δείχνουν ότι κάτι τέτοιο συνέβαινε και στον αρχαίο αιγυπτιακό πολιτισμό και μάλιστα σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό απ' ό,τι νομίζαμε έως τώρα.

Αρχικά, κάτι που πολύ εύκολα διαπιστώνεται είναι ότι οι πυραμίδες της Γκίζας είναι τέλεια προσανατολισμένες προς τα σημεία του ορίζοντα. Με τη βοήθεια της πυξίδας του διαδικτυακού προγράμματος Google Earth παρατηρούμε τις 4 πλευρές τους να «κοιτάζουν» Ανατολή, Δύση, Βορρά, Νότο με απίστευτη ακρίβεια, ενώ και η Σφίγγα «βλέπει» ακριβώς προς την Ανατολή.

Η εξερεύνηση του εσωτερικού της Μεγάλης Πυραμίδας έδειξε ότι υπάρχουν 2 μεγάλα δωμάτια, ένα του βασιλιά-Φαραώ και ένα άλλο χαμηλότερα της βασίλισσας. Τα δωμάτια διαθέτουν πλάγια φρεάτια που φτάνουν μέχρι την επιφάνεια της πυραμίδας και θυμίζουν ανοίγματα εξαερισμού. Και πράγματι αυτή τη χρησιμότητα τους έχουν αποδώσει οι αιγυπτιολόγοι. Όμως μια έρευνα που έγινε τη δεκαετία του 1970 έδειξε ότι 2 από τα φρεάτια αυτά δείχνουν δύο πολύ σημαντικά άστρα: Τον Alnitak, αστέρα της ζώνης του Ωρίωνα δείχνει το φρεάτιο του θαλάμου του βασιλιά και το Σείριο αυτό του θαλάμου της βασίλισσας, ας σημειωθεί δε ότι αυτό δε συμβαίνει τη σημερινή εποχή αλλά κατά τη μεσουράνηση των άστρων αυτών την εποχή κατασκευής των πυραμίδων, δηλαδή το 2500 π.Χ. Ποια όμως η σημασία του φαινομένου; Σύμφωνα με την αιγυπτιακή μυθολογία ο αστερισμός του Ωρίωνα συμβόλιζε το θεό Όσιρι ενώ ο Σείριος τη θεά Ίσιδα, Όσιρις δε και Ίσιδα αποτελούσαν το πρώτο βασιλικό ζεύγος των Αιγυπτίων.

Μια πιο πρόσφατη μελέτη των Hancock και Bauval επεκτείνεται κι άλλο διαπιστώνοντας ότι ο σχηματισμός στο έδαφος των τριών διάσημων πυραμίδων αποτυπώνει τα τρία άστρα της ζώνης του Ωρίωνα σύμφωνα μάλιστα με τη σχετική

λαμπρότητά τους. Η μικρότερη από τις τρεις πυραμίδες αντιστοιχεί στο αμυδρότερο άστρο της ζώνης και βρίσκεται εκτός της ευθείας που ορίζουν οι άλλες 2, όπως ακριβώς και το άστρο αυτό σε σχέση με τα άλλα 2 άστρα της ζώνης. Παρ' όλα αυτά θα σημειώσω εδώ μια προσωπική παρατήρηση: Διαπίστωση μια μικρή απόκλιση στην απόσταση της μεσαίας από τη μικρότερη πυραμίδα σε σχέση με την απόσταση των αντίστοιχων άστρων στον ουρανό: Η απόσταση των άστρων είναι ελαφρώς μικρότερη (οι αποστάσεις μετρήθηκαν με εργαλεία των προγραμμάτων Google Earth και Redshift αντίστοιχα). Ωστόσο υπάρχει, όπως θα δούμε, μια ολόκληρη σειρά αντιστοιχιών μεταξύ των γήινων και των ουράνιων σχηματισμών: Αρχικά, το σχήμα του Νείλου ποταμού στην περιοχή των πυραμίδων μοιάζει καταπληκτικά μ' αυτό του Γαλαξία στην περιοχή της ζώνης του Ωρίωνα. Είναι γνωστό ότι οι αρχαίοι Αιγύπτιοι ονόμαζαν το Γαλαξία Νείλο ποταμό. Επίσης ο προσανατολισμός των τριών πυραμίδων ως προς το Νείλο είναι όμοιος με τον προσανατολισμό των τριών άστρων της ζώνης ως προς το Γαλαξία. Μόνο η γωνία που σχηματίζει η ευθεία που ορίζουν τα τρία άστρα (για την ακρίβεια τα δύο πιο φωτεινά) με τον ουρανό μεσημβρινό όταν τον διαβαίνουν δεν ταιριάζει με τη γωνία της ευθείας των πυραμίδων με το γήινο μεσημβρινό (45ο). Όμως αν αναπαραστήσουμε μ' ένα πρόγραμμα πλανηταρίου τον ουρανό του 10500 π.Χ. θα δούμε ότι κάτι τέτοιο ισχύει και τα άστρα της ζώνης σχηματίζουν με τον ουρανό μεσημβρινό γωνία 45ο.

Άραγε η Σφίγγα, ένα άλλο σημαντικό μνημείο της περιοχής, έχει τέτοιες ουράνιες αντιστοιχίες; Η Σφίγγα όπως είπαμε κοιτάζει ακριβώς ανατολικά. Η Ανατολή είναι το σημείο στο οποίο ανατέλλει ο ήλιος κατά τις ισημερίες. Ίσως η Σφίγγα θα έπρεπε να «βλέπει» κατά την ανατολή του ηλίου στον ουρανό σε μία από τις ισημερίες κάποιον αστερισμό που να της μοιάζει. Η Σφίγγα μοιάζει πολύ με καθιστό λιοντάρι. Ειδικά τα μπροστινά της πόδια παραπέμπουν σ' αυτό. Είναι άραγε ο αστερισμός του Λέοντα το ουράνιο αντίστοιχο της Σφίγγας; Άλλοι θα συμφωνούσαν και άλλοι θα διαφωνούσαν μ' αυτό. Μήπως τον «κοιτάζει» κατά την εαρινή ισημερία του 2500 π.Χ. (πιθανή εποχή κατασκευής της μαζί με τις πυραμίδες); Όχι, «βλέπει» τον αστερισμό του Ταύρου. Μ' ένα πρόγραμμα πλανηταρίου όμως βρίσκουμε ότι η Σφίγγα «βλέπει» το Λέοντα κατά την εαρινή ισημερία του 10500 π.Χ. Έχουμε ξανασυναντήσει αυτή την χρονολογία. Προφανώς κάτι σημαίνει αυτό. Ας δούμε όμως πρώτα πώς τα αρχαία κείμενα και άλλες επιστημονικές παρατηρήσεις θεμελιώνουν το συσχετισμό Σφίγγας-Λέοντος: Κατά το Νέο Βασίλειο, γύρω στα 1550 π.Χ., η Σφίγγα ήταν γνωστή ως «Ωρ-εμ-Άκτι», «Ωρος στον ορίζοντα», «Τόπος του Ωρου». Ο Ωρος, μια ουράνια θεότητα, λατρευόταν ως προστάτης των Βασιλέων από την αρχή ακόμα του αιγυπτιακού πολιτισμού. Σύμφωνα με τα κείμενα, ο Φαραώ ή βασιλιάς-Ωρος ταυτίζεται με τον ηλιακό δίσκο και έχει να κάνει ένα ταξίδι ακολουθώντας ένα ουράνιο χάρτη: Πρέπει να ξεκινήσει από τις όχθες του Νείλου 70 μέρες πριν από το θερινό ηλιοστάσιο και, διασχίζοντας τον ποταμό, να ενωθεί με τον «Ωρ-Άκτι», τον «Ωρο του ορίζοντα». Αν αναπαραστήσουμε σ' ένα πρόγραμμα πλανηταρίου τον ουρανό της περιοχής κατά το 2500 π.Χ., εποχή που γράφτηκαν τα κείμενα, θα δούμε ότι ο ήλιος βρίσκεται στις «όχθες» του Γαλαξία 70 μέρες πριν το θερινό ηλιοστάσιο. Μέρα με τη μέρα εισέρχεται και διασχίζει το Γαλαξία για να βρεθεί στα μπροστινά «πόδια» του αστερισμού του Λέοντα τη μέρα του ηλιοστασίου. Απ' αυτά ο Χάνκοκ συμπεραίνει ότι ο Λέοντας είναι ο «Ωρ-Άκτι» ή αλλιώς η Σφίγγα.

Η Σφίγγα λοιπόν, που ταυτίζεται με το Λέοντα, τον «κυττάζει» όπως είπαμε κατά την ανατολή του ήλιου στην εαρινή ισημερία του 10500 π.Χ. Συμβαίνει όμως και κάτι άλλο εκπληκτικό: Ακριβώς τη στιγμή της ανατολής ο αστέρας Alnitak της ζώνης του Ωρίωνα διαβαίνει τον ουράνιο μεσημβρινό και τα τρία άστρα της σχηματίζουν γωνία 450 μ' αυτόν, όπως και οι τρεις πυραμίδες με το γήινο μεσημβρινό. Έχουμε έτσι πλήρη αντιστοίχιση των γήινων σχηματισμών με τα ουράνια φαινόμενα. Γιατί όμως άραγε να συμβαίνουν όλ' αυτά κατά το 10500 π.Χ.;

Η χρονολογία αυτή σημαίνει για τους αρχαίους Αιγυπτίους την εποχή των μακρινών προγόνων τους, μυθικών βασιλέων που για πρώτη φορά κατοίκησαν στη γη της Αιγύπτου. Αναφέρεται ως «Τεπ Ζέπ», που θα πει «Πρώτη Φορά». Αυτά αποτυπώνονται σε μια τοιχογραφία στην Άβυδο που εκτείνεται σε δύο ανικρυστούς τοίχους: Στον ένα αναφέρονται όλοι οι βασιλείς από την αρχή του αιγυπτιακού πολιτισμού περίπου το 3000 π.Χ. και στον άλλο όλοι οι μυθικοί βασιλείς μέχρι χιλιάδες χρόνια παλαιότερα. Κάτι μάλιστα αξιοσημείωτο συμβαίνει στον ουρανό την εποχή της «Πρώτης Φοράς»: Ο αστερισμός του Ωρίωνα βρίσκεται στο κατώτατο σημείο της τροχιάς που φαίνεται να διαγράφει στον ουρανό λόγω της μετάπτωσης του άξονα της Γης. Η τροχιά αυτή διαρκεί 26000 χρόνια και οφείλεται στην κίνηση του άξονα της Γης που διαγράφει ένα κύκλο στον ουρανό. Λόγω της κίνησης αυτής ο Ωρίωνας αρχικά ανεβαίνει και ακολούθως κατεβαίνει στην ουράνια σφαίρα ταλαντούμενος αριστερά και δεξιά. Αυτός είναι ο λόγος που τα τρία άστρα της ζώνης σχηματίζουν γωνία 450 με τον μεσημβρινό μόνο κατά το 10500 π.Χ.

Είναι φανερό λοιπόν ότι οι αρχαίοι επιθυμούν ν' αποτυπώσουν στο έδαφος τον ουρανό του 10500 π.Χ., εποχή που όπως προκύπτει από τα κείμενά τους τοποθετούν τους μυθικούς προγόνους τους. Προκύπτει όμως ένα δικό μου ερώτημα: Γνώριζαν την κίνηση της μετάπτωσης ώστε να μπορέσουν αρχικά ν' αναπαραστήσουν τον ουρανό του 10500 π.Χ. και κατόπιν να τον αποτυπώσουν στο έδαφος; Σε περίπτωση που δεν τη γνώριζαν, το μόνο που μπορούμε να υποθέσουμε είναι ότι υπήρχε κάποιος πολιτισμός στην περιοχή που αποτύπωσε τον ουρανό και τους τον κληροδότησε. Ίσως αυτοί να είναι οι μυθικοί πρόγονοί τους που παριστάνονται στην τοιχογραφία. Μάλιστα ο Πλάτωνας αναφέρει σ' ένα από τα έργα του διηγήσεις αιγυπτίων ιερέων που μιλούν για τον πόλεμο Ατλάντων και Αθηναίων και τον τοποθετούν περίπου εκείνη την εποχή. Βέβαια δεν υπήρχαν τότε Αθηναίοι αλλά θα μπορούσε να εννοεί τους τότε κατοίκους της περιοχής ή της Ελλάδας γενικότερα. Εξάλλου κάποιος γεωλόγος ονόματι West υποστηρίζει ότι η Σφίγγα δεν είναι σύγχρονη των πυραμίδων αλλά κατασκευάστηκε κι αυτή περίπου το 10500 π.Χ. Βασίζει τον ισχυρισμό του στα σημάδια διάβρωσης που υπάρχουν στο μνημείο και δεν είναι μόνο οριζόντιες αλλά και κάθετες γραμμές. Οι πρώτες οφείλονται στη διάβρωση από τον άνεμο και την άμμο ενώ οι δεύτερες σε διάβρωση από βροχοπτώσεις. Τέτοιες συνέβαιναν άφθονες και με μεγάλη ένταση στην περιοχή την εποχή εκείνη και μέχρι περίπου το 8000 π.Χ. Είναι λοιπόν οι Άτλαντες οι μυθικοί πρόγονοι των Αιγυπτίων; Είναι αυτοί οι κατασκευαστές της Σφίγγας; Κανείς δεν ξέρει με σιγουριά.

Ας επιστρέψουμε όμως στις ουράνιες και γήινες αντιστοιχίσεις. Κατά την ανατολή

στην εαρινή ισημερία του 10500 π.Χ. που εξετάζουμε, ο ήλιος βρίσκεται κάτω από τα πίσω πόδια του Λέοντα, του αντίστοιχου της Σφίγγας. Ο ήλιος είναι ένα σημαντικό ουράνιο αντικείμενο. Μήπως υπάρχει και γι' αυτόν αντίστοιχο στο έδαφος; Μήπως υπάρχει κάτι κάτω από τα πίσω πόδια της Σφίγγας; Ένας υπόγειος θάλαμος έχει ανακαλυφθεί κάτω από τα μπροστινά πόδια. Μάλιστα το 1995 εντοπίστηκε διάδρομος που ξεκινά απ' το θάλαμο αυτό και συνεχίζει κάτω από το σώμα. Ίσως να καταλήγει σε άλλο θάλαμο στο πίσω μέρος που μπορεί να περιέχει κάτι σημαντικό. Ίσως εκεί να βρίσκονται αρχεία πολύτιμα για τη γνώση μας σχετικά με αρχαίους και εξαφανισμένους πολιτισμούς, μια γνώση που ίσως αλλάξει ριζικά την εικόνα που έχουμε για τον αρχαίο κόσμο.

Πηγές:

- 1) *www.robertbauval.co.uk*
- 2) *Μαγνητοσκοπημένη ομιλία του Robert Bauval στο Παν/μιο του Leeds.*
- 3) *Ομοίως του Graham Hancock.*
- 4) *Τηλεοπτικό ντοκιμαντέρ αφιερωμένο στην έρευνα των ανωτέρω.*
- 5) *Πλάτωνος Διάλογος «Τίμαιος».*